maaske i Seng og lægger sig hyggeligt tilrette med en Roman, men nede i Stuen sidder undertiden Husmoderen foran en Kurv med en Uendelighed af Strømper, der skal stoppes. Pigebørnenes Kjoler skal ses efter, og der skal rene, pæne Matroskraver i Drengenes Bluser. Da kan det hænde, at Manden siger nogle gnavne Ord om det sene Tidspunkt, hun vælger til et saadant Arbejde, og forsikrer, at det slet ikke er hyggeligt med alt det Reparationsarbejde om sig. Og saa gaar han ind til sig selv for at læse sine Aviser. Hvor havde det ikke lysnet i hendes Sind og givet hende fornyet Kraft og Styrke, om han havde sagt: »Du er da en lille tapper en, altid flittig, aldrig trættet«, blot et lille anerkendende Ord.

Der laa derude paa Hospitalet en Hustru og Moder. Hun havde gennemgaaet en stor Operation og hun maatte dø. Kræfterne ebbede langsomt ud; de vidste det alle, Lægerne, Sygeplejerskerne og den Syge selv, kun han, hendes Mand, vidste det ikke. Trofast kom han i Besøgstiden og satte sig ved hendes Seng, og han bragte hende duftende Violer, Bud om det spirende Foraar derude. »Din Frakke er daarligt børstet, Hans«, sagde hun en Dag og strøg med sin smalle hvide Haand nogle Fnug bort. »Ja, man taber jo Lysten, ser Du. Aa, Elise, det gaar saa rent galt derhjemme, det fremmede Menneske forsømmer alt. Hvor vi dog savner dig og din ordnende Haand, Du lille flittige Bi, der overkom alt og gjorde det saa godt for os alle«. Da gled der en Glædesrødme over den Syges Ansigt. »Havde Du blot sagt mig et lille anerkendende Ord før — nu er det for sent, men jeg er alligevel saa glad, Hans, for Du har jo nok tænkt saaledes, — blot aldrig sagt det.«

Husmoderens Arbejde, hvorpaa saa stor en Del af Hjemmet beror, tages ofte alt for selvfølgeligt. En Arbejder er sin Løn værd. Lad den trætte Husmoder ogsaa faa sin i Form af et venligt anerkendende Ord.

Alvilda Madsen.

Kvinden og Samfundet.

I sit sidste Indlæg her i Bladet reducerer Fru Lis Jacobsen selv sit noksom omtalte Foredrag til særlig at gælde »Byernes Overklassekvinder«; trængt af sine Angribere har hun nu selv givet sit Foredrag den Betydning, som tilkommer det.

Fru Jacobsen erklærer, at hun meget vel har været sig denne Begrænsning bevidst; men i saa Fald burde hun for det første ikke have kaldt sit Foredrag »Kvinden og Samfundet«, en Titel, der prætenderer langt mere, for det andet burde hun ikke i sit Angreb paa Kvindebevægelsen have brugt saa stærke Ord om dens Konsekvenser som »sociale Misforhold« (Tilsk. Side 559) »Fordærv for Kvinden og Samfundet« (Tilsk. Side 561), o. s. v.

Fru Jacobsen har efterhaanden indrømmet sine Modstandere meget, tilbage staar endnu, at hun erkender, at de Kvinder, hendes Interesse gælder »Byernes Overklassekvinder« kun udgør en ringe Brøkdel af Kvinderne, og at de blandt dem, der »lider under« en disharmonisk Livsførelse paa Grund af Konflikt mellem Samfundserhverv og Moderhverv er et endnu mere forsvindende Antal. (De fleste af dem opgiver kun altfor let det første Hverv for det sidste.)

De lidendes Antal er saare ringe, og deres eventuelle Konflikter kan ikke løses socialt, men kun individuelt, ti Løsningen vil i første Række være afhængig af individuelle Evner, Tilbøjeligheder og Forhold; heri kan og skal ingen Regler gives.

Der findes mange specifike Overklassespørgsmaal, som er saavel »gode Kvinder«s som gode Mænds Interesse værdig, ogsaa det af Fru Lis Jacobsen fremdragne har Interesse, men ikke den store, betydningsfulde, som hun gennem sit Foredrag har villet tillægge det.

D. 18. November 1912.

Julie Arenholt.

Statskup eller Revolution!

Til

Redaktionen af »Kvinden og Samfundet«.

Skønt jeg ikke ved, om det tilstedes Mænd at udtale sig i »Kvinden og Samfundet«*), tillader jeg mig dog — med Bemærkning, at jeg

*) Vi optager altid gærne Indlæg, der er af Interesse for vore Læsere, hvad enten de er skrevet af Mænd eller Kvinder.